

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 125/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. D. S. a T. S., obaja bytom S., zastúpení JUDr. M. B., Advokátska kancelária JUDr. M. B. & JUDr. M. B., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva T. S. „*vlastniť a riadne užívať majetok*“ podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 77/2011 z 12. januára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 60/2012 z 29. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. D. S. a T. S. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2013 doručená sťažnosť Mgr. D. S. a T. S. (ďalej aj „sťažovateľka“), obaja bytom S. (ďalej len „sťažovatelia“), v ktorej namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva sťažovateľky „*vlastniť a riadne užívať majetok*“ podľa čl. 20 ods. 4 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 77/2011 z 12. januára 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 60/2012 z 29. mája 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný prokurátor v Poprade (ďalej len „prokurátor“) podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Správy katastra Poprad (ďalej len „žalovaný“) na krajskom súde, kde sťažovatelia vystupovali v pozícii zúčastnených osôb. Krajský súd vo veci žaloby prokurátora rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 S 77/2011 z 12. januára 2012, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 Sžr 60/2012 z 29. mája 2012 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Sťažovatelia nespokojní s označeným rozsudkom najvyššieho súdu podali dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 31/2012 z 28. novembra 2012 tak, že konanie zastavil. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na nedostatok právomoci rozhodnúť o dovolaní sťažovateľov, keďže najvyšší súd nie je dovolacím súdom vo veciach podľa V. časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (vo veciach správneho súdnictva, pozn.).

Sťažovatelia sa v sťažnosti domnievajú, že označenými rozhodnutiami krajského a najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a základného práva

sťažovateľky „*vlastniť a riadne užívať majetok*“ podľa čl. 20 ods. 4 ústavy z dôvodov uvádzaných v sťažnosti.

V závere sťažnosti sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľov v 1. a v 2. rade na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1S 77/2011 zo dňa 12.1.2012 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžr/60/2012 zo dňa 29.5.2012 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľky v 2. rade vlastniť a riadne užívať majetok podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR v dôsledku rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžr/60/2012 zo dňa 29.5.2012, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S/77/2011-42 zo dňa 12.1.2012 porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S/77/2011 zo dňa 12.1.2012 v spojení s rozsudkom sp. zn. 1 Sžr/60/2012 zo dňa 29.5.2012 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

4. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľom v 1. a v 2. rade náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony v sume 275.94 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 77/2011 z 12. januára 2012, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 60/2012 z 29. mája 2012, v tejto časti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť z dôvodu jej oneskoreného podania.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd stabilne zotrváva na stanovisku, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 60/2012 z 29. mája 2012 nadobudol právoplatnosť 8. októbra 2012. Sťažnosť sťažovateľa podali osobne 15. februára 2013, čo je zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti. V tejto časti tak ústavný súd posúdil predloženú sťažnosť ako oneskorene podanú.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že nebolo možné aplikovať judikatúru ústavného súdu (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010) vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. V posudzovanom prípade okolnosť, že sťažovateľa podali dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v správnom súdnictve, proti ktorému nie je prípustné dovolanie, bráni zachovaniu lehoty aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, pretože v opačnom prípade by sa možnosť podania ústavnej sťažnosti vo vzťahu k odvolaciemu rozhodnutiu umelo predlžovala.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov v celku tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013